

MARIANA COJAN NEGULESCU

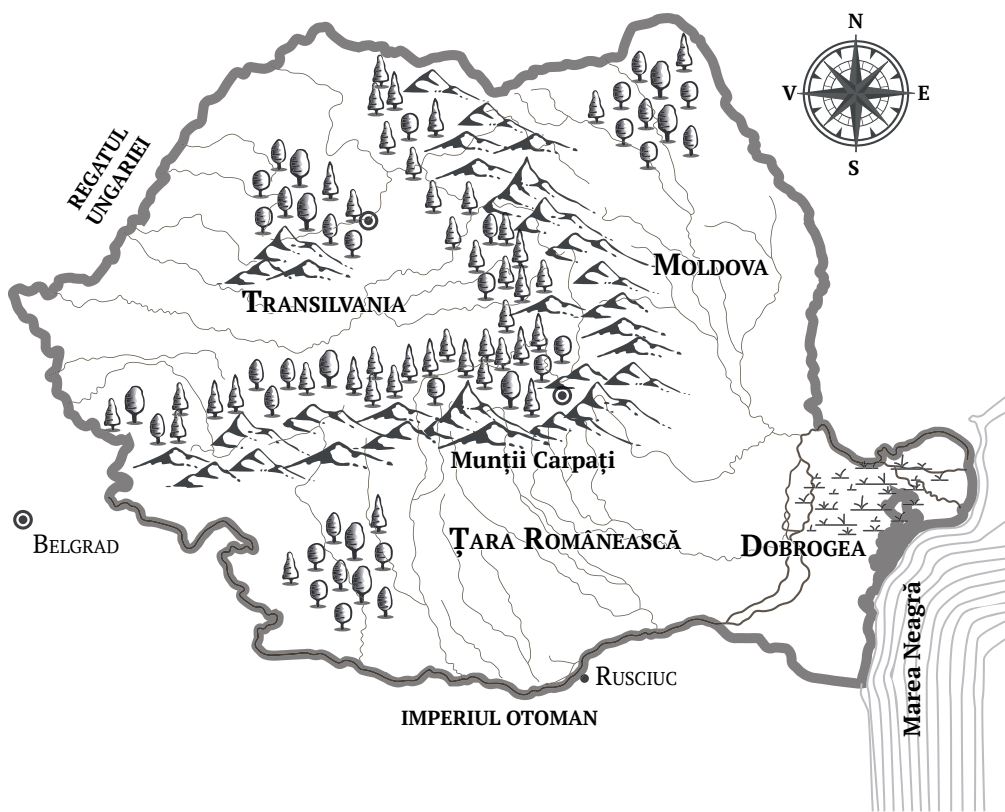
Întâmplări
din vremea lui
Dracula

roman

Ilustrații de Maria Cramarenco

Editura Paralela 45

Țara Românească, zisă și *Valahia*, este, precum *Moldova* și *Transilvania*, o provincie istorică străveche, care, împreună cu celelalte două, a participat la formarea României de astăzi. Printre cei mai renumiți voievozi care au condus-o se numără și *Vlad al III-lea*, poreclit *Țepeș*, care a domnit de trei ori, și anume în 1448, între 1456 și 1462 și în 1476. Urmas al dinastiei *Basarabilor*, tatăl său, *Vlad II*, a fost poreclit *Dracul* datorită *Ordinului Dragonului* cu care fusese onorat de cavalerii teutoni drept recompensă pentru vitejia de care dăduse dovadă în timpul războaielor împotriva otomanilor (în româna medievală, cuvântul „drac” era folosit pentru a traduce termenul latin *draco* – „dragon”).

Prima parte

Fiara din Carpați

Florinul de aur

Jonel alergă să se pitească în spatele unui tufiș. Pădurea se făcea mai luminoasă în locul acela. Cum copacii erau din ce în ce mai rari, îi era tot mai greu să se ascundă. Îi era teamă să nu se întâlnească cu niscaiva oameni.

În fața lui se deschidea un drum, care șerpuia, pierzându-se între dealuri. În stânga, se zărea silueta întunecată a unui castel. Turnurile înălțate spre cer păreau să agațe în calea lor câțiva nori rătăciți. Fortificația enormă era înconjurată de un zid de apărare care nu îmbia călătorul să-l treacă.

Auzise Ionel odată din gura celor mari o poveste legată de acest castel, dar nu-și închipuise că putea fi atât de mare. Tot stând și privindu-l, atât era de impresionat, încât ecoul făcut de strigătul unui cuc venind dinspre metereze, deși familiar, îl înfioră.

Era cât pe ce să o ia la sănătoasa înspre pădure, unde se simțea ca acasă, în mijlocul lichenilor, al zmeurișului și al ciupercilor. Animalele din pădure erau

prietenii lui, iar ursul nu se arătase încă. Nu-i era frică nici măcar de bufniță, în ciuda prostului ei renume, în timp ce aceste ziduri amenințătoare păreau că-l privesc încruntate...

„Nu cumva mă aflu din întâmplare chiar în fața castelului Drăculeștilor?” se întrebă băiatul, căzând dintr-odată pe gânduri.

Desigur, doar că bătrânul rege murise de ceva vreme, și fiul său cel mare, de asemenea. Numai oamenii proști la minte puteau să mai creadă că strigoii și duhurile rele bântuie acum lăcașul ăsta! Nici măcar Vladislav, cât de mare voievod o mai fi fost el, nu îndrăznea să pună piciorul acolo. Cât despre el, Ionel nu credea în bazaconiile astea!

Așa încât, scuturându-și zdravăn părul ce-i cădea pe umeri, băiatul rosti cu voce tare cât să-și alunge gândurile negre:

— Hotărât lucru, ai început să ai vedenii, băiete! Mai adineauri, zidurile erau amenințătoare, acum vezi stafii. Cât mai ai de gând să continui? Trebuie să te roadă rău foamea!

Curios din fire, Ionel merse până aproape de zidurile de împrejmuire. De aproape, păreau și mai lugubre. Ici-colo, pietrele desprinse din strânsoarea zidurilor blocau cărarea; stăteau mărturie că nu era țiipenie de om pe acolo. Crescuse iarba printre crăpături și locurile păreau cu totul pustii.

Băiatul merse până la marginea șanțului de apărare. Văzu că acolo unde ar fi trebuit să fie apă,

totul era uscat. Se înfioră când văzu cât de adânc era șanțul.

„Nici pomeneală să poți trece peste el“, își zise. „O să-i dau ocol. Nu se știe niciodată. Cu un pic de noroc, poate găsesc un pod și o poartă de intrare...“

Se puse din nou la drum. În fața imensității acestei fortificații ce i se părea fără margini, inima începu să-i bată tot mai repede. Simțea totuși cum îi cresc puterile.

Când o să-i povestească isprava asta lui Viorel, frățiorul său! Nu-i va veni să creadă!

Mai departe, se zărea chiar o punte. O apucă pe ea. Dintr-odată, puntea începu să se lege în voia lanțurilor fixate cu inele de fier, foarte sus, de zidurile unui turn.

— Un pod care se mișcă asemeni unui leagăn! se miră Ionel.

Turnul era pătrat. Semăna mult cu o clopotniță de biserică.

Băiatul se apropie cu grijă și privi în jos. Podul acela nu avea nici rampă, nici stâlpi de susținere. Părea să se sprijine doar pe lanțurile groase, care erau bine fixate în zid. Ionel se gândi pe loc la fântâna din satul lui. Când trăgeai de lanț, izbuteai cu ușurință să ridici găleata plină cu apă. Tot așa, oamenii din acest castel trebuie să fi tras în sus capătul podului care se transforma într-un fel de scut, împiedicând astfel intrarea dușmanilor.

Ionel nu știa că acest tip de punte poartă numele de pod suspendat.

În momentul acela, „podul mișcător“, așa cum îl numi el în minte, era lăsat. Dar, la celălalt capăt, băiatul văzu că poarta era închisă.

Nici țipenie de om!

Cum era curajos, își continuă drumul de-a lungul podului mișcător, observând mai îndeaproape lanțurile cu care era legat de turn. Nu departe de zid, zări un fel de grapă uriașă agățată deasupra capului său. Era hersa¹. Își dădu seama de îndată la ce servea.

Chiar și așa, băiatul nu putu să priceapă nici de ce podul mișcător era coborât și nici de ce hersa nu proteja intrarea în castel. Probabil că nu mai era locuit și, fără doar și poate, podul acela nu putea fi ridicat de afară.

Ajuns în fața porții, începu să bată cu pumnul în lemnul gros, înnegrit de vremuri. Zgomotul era atât de înăbușit, încât își dădu seama că nu avea niciun rost să continue; era ca și cum ar fi bătut într-un trunchi de copac.

Obosit și mâhnit că nu-i răspundea nimeni, Ionel își aminti că era lihnit de foame. În ultima vreme nu mâncase decât zmeură și ciuperci. Știa care sunt ciupercile numai bune de mâncat! Măicuța îi lua de fiecare dată cu ea, pe el și pe fratele lui, să le culeagă ca să facă provizii pentru iarnă. Ea îl învățase să distingă bine o pâinișoară de buretele-dracului. Nu avea

¹ Dispozitiv mobil de apărare care forma o barieră de netrecut prin coborârea lui în fața porților de intrare în cetățile medievale. (*N. red.*)

cum să dea greș. Dar, din cauză că le mâncase tot crude, i se părea că îi este mereu foame.

Ce-i drept, cu câteva zile mai devreme, norocul îi surâsesse: prinsese niște păstrăvi, mai la vale, în pâraul unde se scăldase.

Se întoarse de unde plecase și se așeză pe un bolovan, la celălalt capăt al podului. În clipa aceea, și-ar fi dorit ca măicuța să-i întindă o strachină plină cu brânză de oaie, albă și untoasă, iar turtele galben-aurii, așezate în mijlocul mesei, să-i încălzească obraji.

Tot gândindu-se la asta, zări ceva sclipitor, un pic mai departe, în iarbă.

— Știi că te-ai țâcănit de-a binelea, băiete? zise el cu un zâmbet. Acum ai început să vezi turte prin tufișuri! Nu-ți mai rămâne decât să faci rost de niște brânză din nori și-ți vei umple strachina!... De foame, ai început să-ți pierzi capul, bietul meu Ionel!

Burta goală începuse să-i joace renghiuri.

Se ridică de pe piatră și se duse să se întindă în iarbă.

Tot privind la cerul pe care se vâlătuceau norii, ațipi. Chipul i se destinse într-un zâmbet fericit. Băiatul gemu încetitor și se întoarse pe o parte. Căuta, fără îndoială, perna, dar și căldura trupului fratelui său.

Îl trezi o picătură mare de ploaie ce-i căzu pe frunte. Norilor nu le va lua mult să pornească o ploaie torențială. Sărind în picioare, Ionel fugi să se adăpostească sub pod, având grijă să nu alunece pe iarbă.

— Au fost foarte iscusiți cei care au construit pe aici, șopti el. Doar un pas greșit îți trebuie și... hop! Te și trezești pe fundul șanțului!

Cum stătea așa ghemuit, se întoarse la gândurile lui. Pierduse complet socoteala zilelor. Nu mai știa de câtă vreme rătăcește așa, de unul singur.

Într-o seară, în timp ce era încă acasă, se juca cu năzdrăvanul de frate-său, la care ținea foarte mult, deși se tot încăierau. Tınca îi ajutase să dea praful jos de pe ei, cum făcea de obicei, și tocmai le dăduse cămăși curate. Îngenunchind pe blana de oaie de la picioarele patului, se pregăteau să-și spună rugăciunea, care în ultimele săptămâni cuprindea și un cuvânt pentru sănătatea tatălui lor. Măicuța le spusese că așa este bine să faci, de când Constantin nu mai era acasă cu ei.

Dintr-odată, se auzi afară un nechezat puternic, urmat de un zgomot de copite pe pământul băătorit. Tınca, ce încă le mai peticea nădragii, se ridică, galbenă ca o lumânare, strângându-și mâinile pe lucru. Părea foarte speriată. Înainte chiar de a fi privit ea înspre lada de zestre a bunicii, cei doi frați înțeleseseră ce aveau de făcut. Dintr-o săritură, ajunseră lângă ladă, ridicară capacul încrustat cu înflorituri de metal, se strecurară înăuntru și se ascuseră printre hainele puse la păstrare. Mama închise capacul și aruncă un teanc de rufe deasupra.

Ca și cum ar fi jucat și el un rol în această ispravă, Mătu, motanul, se cocoță pe grămada de haine și se puse pe tors, pașnic.

Mai auziră glasul înfundat al mamei lor murmurând ceva și scuipându-și apoi în sân, ca să-l alunge pe Satana, așa cum era obiceiul la țăranii din Carpați:

— Doamne Dumnezeule, ai milă de noi, bieții de noi! Apără-ne, Doamne, că mare e puterea Ta!

Printr-o crăpătură, Ionel o văzu cum se închină, cum își caută tremurând broboada neagră, cum și-o înnoadă sub bărbie și cum se încalță cu ghetetele cu care ieșea afară atunci când ploua.

Niște glasuri răsunară în spatele casei, lângă hambar. Luându-și inima-n dinți, măicuța deschise ușa.

Din acel moment, Ionel nu mai reuși să urmărească ce se întâmplă. Nu știa ce le răspunsese mama solilor¹ și nici cine erau aceștia.

Curând, nu mai auzise decât zgomotul copitelor îndepărtându-se și pierzându-se în liniștea nopții.

Măicuța nu le spusese nimic despre vizita nocturnă a acestor călători. Dar Ionel și Viorel se temeau de asemenea momente. De ce li se zicea mereu să se ascundă în lada de zestre de îndată ce se auzea un ropot de copite?

Într-o zi, unchiul Stan le spusese că trimișii sultanului aveau să sosească dintr-o clipă într-alta să ceară

¹ Emisari însărcinați să ducă tratative oficiale în numele unei țări sau unui suveran în timpul Evului Mediu. (*N. red.*)

tributul. Fără să înțeleagă despre ce este vorba, le era frică de acest cuvânt.

Viorel zicea că turcii iau copiii de acasă și îi duc la ei ca să-i mănânce.

Alți copii povesteau că își auziseră părinții vorbind despre crocodili, niște animale ale diavolului, care te înghițeau dintr-odată... Numai că Ionel nu credea în basmele astea. Însă, de un lucru era el sigur: într-adevăr, turcii căutau copii ca să-i ducă în țara lor îndepărtată. E adevărat că nu prea știa de ce. Totuși, el nu putea să accepte faptul că oamenii pot mânca alți oameni.

De aceea, ori de câte ori treceau prin sate vătafii care anunțau că se apropie timpul să plătească tributul, cei doi frați se ascundeau.

La început, Ionel găsi hazliu jocul acesta de-a v-ați ascunselea. Dar curând începu să nu-i mai placă.

Cu inima strânsă, aproape că-i dădură lacrimile. Ridică ochii spre cer. Ploaia se opri la fel de repede precum începuse, semn că vara nu se terminase încă. Frunzele tufișurilor străluceau, bucuroase de acest ropot de ploaie neașteptat.

„Casa noastră nu este mare, dar e numai bună pentru noi patru“, gândi el, cuprins de dor. „Pe când tăicuța se găsea cu noi acasă, eram cu toții foarte veseli. Este atât de înalt și puternic! Când mă ridică la tavan, nu mi-era deloc teamă că are să mă scape. Nici lui Viorel nu-i era frică. Chiar el mi-a spus asta.

Deunăzi, mi-a spus că l-a visat pe tata... Ce să zic? Ca și mine, chiar adineauri. Tăicuța era călare pe calul său murg. Ținea o suliță în mână și îmi zicea să sar în șa, în spatele lui. Dar eu nu ajungeam la ea. De cum mă apropiam, calul se ridica pe picioarele din spate, necheza și dădea din copite. Tata mă îndemna să urc mai repede. Așa că m-am agățat de ham și am vrut să vorbesc cu calul. Dintr-odată, acesta a început să râdă, iar capul lui a căpătat chipul lui Viorel.“

Ce vis ciudat...

Înainte să plece, tăicuța ne spusese:

— Să ascultați de muma voastră și să vă rugați lui Dumnezeu să mă întorc sănătos. Când mai creșteți, dacă o fi ca domnul nostru să vă cheme să apărați țara, trebuie să fiți gata să faceți asta. Fiți binecuvântați, fiii mei!

Pentru prima dată, Ionel îndrăznise să-și ridice privirea către tatăl său:

— Rămâi cu noi, tăicuță! Cum o să ne descurcăm cu adăpostul pentru oi când vor coborî turmele de la munte? În curând, trebuie să cosim și să strângem fânul în vale. Știi bine că mama nu poate să facă toate astea singurică!

— Dar am doi flăcăi în băătăură care îi vor da o mână de ajutor! exclamase Constantin, punându-se pe un râs vesel. Știu că nu vă gândiți decât la joacă, dar iată că de-acum va trebui să aveți grija animalelor, să cosiți fânul, să pregătiți nutrețul pentru iarnă... și câte și mai câte! Îmi pun toată nădejdea în voi, băieții mei!

Știți să cosiți și știți și să îngrijiți oile. Căinii vă ascultă. Vifor, ciobănescul nostru din Carpați, abia așteaptă să-i dați un semn ca să vină, urmat de toată haita. Și apoi, nu uitați că tot satul este acolo, în vale. Oamenii nu vă vor lăsa la greu. Vreau să știți că și acolo unde merg va fi de cosit, numai că vor fi dușmani, și nu iarbă! Trag nădejde că Domnul nostru Vlad are să se întoarcă la noi și pacea o să domnească din nou peste căsuțele noastre. Deocamdată, trebuie să ne luptăm sub steagul lui Vladislav, dar eu contez pe întoarcerea adevăratului nostru domnitor, Vlad Dracula. Până una-alta, că e Vladislav sau Vlad, chiar nu mai contează, voi face tot ce-mi stă în putință pentru a izgoni cât mai mulți turci. Să nu mai vină să ne ia copiii!

Dându-și seama că vorbise prea mult, tăicuța și-a dres glasul și a rămas tăcut. S-a uitat în direcția grajdului și ne-a cerut să-i aducem murgul.

Ionel l-a văzut atunci pe tatăl lui cum se apleacă să-și îmbrățișeze soțioara, pe care o știa curajoasă, după care, cum plecă în galop.

Ei au rămas tăcuți și triști în pragul ușii, uitându-se după el, până ce atât omul, cât și calul, au dispărut, înghițiți de pădure.

Ionel simți cum i se preling încetișor lacrimile pe obraji. Îi era ciudă că dă dovadă de slăbiciune. Îmbărbătându-se cu chiu, cu vai, își spuse totuși că nu făcuse bine că fugise de acasă, mai ales pentru că nu ascultase de poruncile tatălui său. Să bată așa

drumurile, în loc să o ajute pe mumă-sa, nu era cea mai bună faptă. Adevărul era că acum nu prea se mai simțea mândru de ce făcuse...

— Mă plictisiseam să mă ascund tot timpul! rosti el cu voce tare, ca pentru a se scuza.

Vocea lui răsună ciudat la poalele zidurilor cenușii ale cetății. I se tăie răsuflarea. Își spuse atunci că poate n-ar fi fost rău să se întoarcă mai degrabă în pădure: castelul nu părea locul ideal pentru a se adăposti. Prefera să stea în pădure, chiar dacă se știa în mijlocul animalelor.

La începutul cutreierărilor sale, când îi mai rămăsese câte ceva de-ale gurii în traistă, fusese cât pe ce să îmblânzească un arici. Pentru el, Ionel se oprise să doarmă de două ori în același loc. Îi fusese greu să-l părăsească pe prietenul său cel țepos.

De îndată ce se pregătea să mănânce, ariciul se strecura binișor în preajma lui. Băiatul împărțea toată brânza cu el. Ariciul se uita la el mulțumit, ca și cum toată viața n-ar fi mâncat altceva! Dar de îndată ce Ionel întindea mâna să-i atingă botul, se făcea ghem și nu se mai clintea din loc. Nici nu putea fi vorba să-l mângâie pe țepi! Băiatul nu trebuia să-l supere cu niciun chip.

Păcat că a trebuit să se despartă de el...

Ionel se temuse mai presus de toate de urs, dar acesta nu se arătase încă, prea ocupat să se îmbuibă cu ghinde pentru a face provizii de grăsime. În curând, avea să hiberneze. Dacă s-ar fi apropiat, Ionel ar fi

trebuit să facă pe mortul. Pe urmă, ursul și-ar fi urmat drumul, iar el, pe al lui.

Oamenii din sat nu conteneau să povestească tot felul de istorii grozave despre urși. Unchiul Stan îi spusese să aibă grijă să nu dea nas în nas cu ursul-brun carpatin, care nu se hrănește doar cu miere și zmeură, ca în basme. Totuși, adăugase el, oricât de înfricoșător ar fi, ursul nu e la fel de rău ca turcii.

Tot mergând așa, Ionel se întoarse să privească încă o dată înspre castel. Parcă se simțea mai în siguranță pe măsură ce se îndepărta. Își întoarse privirea. Căsuța lor era de o mie de ori mai primitoare decât această construcție impunătoare, ridicată pentru domni și bânduită, fără doar și poate, de vrăjitoare și de stafii.

Deodată, la vreo douăzeci de pași, lângă o piatră, zări o pată galbenă și rotundă strălucind în iarba umedă. Zâmbi în sinea lui, amintindu-și de turtele la care visase înainte și la ciudatele închipuiri pe care le avusese.

Înainte de a-și continua drumul, dori totuși să-și dovedească sieși că toate astea nu erau decât o amăgire și să găsească astfel curajul de a alunga spiritele rele, care-și băteau joc de el.

Cu toate acestea, cu cât se apropia, cu atât pata galbenă strălucea mai tare între frunzele verzi și ruginii, spălate de ploaie. Încă un pas...

Nu putea fi adevărat, Dumnezeu mare!

Ionel se aplecă încet și, cuprins de frică, întinse mâna, așteptându-se ca dintr-un moment în altul să

fie lovit de trăsnet; deși în sinea lui ar fi vrut măcar să scape de vedeniile astea.

Dar nu! Nu-și putea crede ochilor!...

Un ban frumos, de aur, scânteia, strălucitor ca un tăciune aprins în mijlocul cenușii din vatra casei. Ionel îl atinse. Întinse mâna și se așteptă să-l trăsnească. Dar nu se întâmplă nimic. Un florin de aur! După ce îl luă, îl cântări ca un cunoscător, săltându-l în palmă așa cum văzuse că fac cei mari cu paralele.

Ce noroc dăduse peste el! Nu văzuse nici măcar în mâinile părinților un galben atât de mare și de strălucitor. Nu le prezisese unchiul Stan, care era foarte înțelept, că vor găsi într-o zi o comoară? După cum zicea el, oamenii stângaci, așa cum erau el și Viorel, se pare că au mult noroc în viață, tocmai pentru că sunt altfel decât ceilalți.

Dacă Viorel ar fi fost de față, ar fi strigat de uimire. Era atât de guraliv câteodată! Ar fi putut chiar să fie invidios că nu-l găsisese el...

Ionel privi în jurul lui: tot nu era nimeni. Din moment ce el îl găsisese în iarbă, banul acela de aur era al lui. Nu avea de ce să se îngrijoreze.

Așadar, își continuă drumul strângând cu băgare de seamă banul său strălucitor în mână.

Mai târziu, pe când aduna niște crengi dese de stejar pentru a-și improviza un culcuș pentru noapte, auzi un strigăt.

„Nu poate fi decât cucul, ca adineauri“, își zise el în gând.

Strigătul se auzi din nou.

„Pare mai degrabă o chemare...“ își mai spuse băiatul, neîndrăznind să se miște.

O voce de bărbat, care părea să fie prin apropiere, răspunse de îndată:

— Sunt aici!... Aproape de castel!

Ionel încremeni, ținându-și respirația. Ar fi trebuit oare să se arate în fața unor oameni străini? Știa că numai aceia care vor să se ascundă iau calea pădurii adânci. La fel ca el. Călătorii care erau nevoiți să treacă prin pădure o apucau pe drumuri sau pe cărări bătătorite.

Unchiul Stan le povestise despre haiducii care trăiau la adăpostul pădurilor dese de stejar și de fag. Ei îi atacau pe cei bogați și asupritori, care se duceau cu treburi de la o cetate la alta. După câte spunea el, haiducii erau niște oameni nemiloși, foarte hotărâți la fapte, dar și foarte cinstiți și de bună-credință. Ei jefuiau, și, dacă trebuia, chiar ucideau, dar știau să-i ajute pe cei săraci și să-și sacrifice viața pentru o cauză dreaptă.

Fiind foarte curios din fire, băiatul nu rezistă ispitei de a vedea un haiduc cu ochii lui... desigur, dacă chiar era unul...

— Da, se îmbărbătă el, unchiul Stan a spus că acești bandiți nu le fac niciun rău oamenilor săraci.

Și ce era el, Ionel, dacă nu un biet copil pierdut prin pădure? O să le spună că se pierduse!

— Stai așa! La naiba! Și ce fac cu banul? Își aminti el dintr-odată.

Dacă-i găseau galbenul de aur, ar fi putut să creadă despre el că l-a furat. Cum să facă? Nici nu putea fi vorba să-l arunce! Îi fusese atât de greu să facă un nod în pânza de in ca să nu-l piardă!

Ionel se simțea sfâșiat între dorința de a cunoaște un adevărat haiduc și aceea de a se ascunde pentru a-și pune la adăpost comoara. Simți fiori de spaimă pe șira spinării.

Copleșit de emoție, băiatul căzu la poalele unui stejar imens, în patul de frunze moarte care începuseră să le acopere deja pe cele rămase de la ultima toamnă. Cuprinzându-și genunchii cu brațele, își ascunse fruntea între ele și începu să se roage pentru banul său strălucitor:

— Doamne Dumnezeule, Te rog să faci în așa fel ca ei să nu-mi descopere comoara. Îți promit să o ascult pe măicuța și să mă port frumos cu frățiorul meu. Doamne Dumnezeule, Te rog, ajută-mă!

Un gând îi trecu prin minte.

„Așa o să fac: o să-i dau florinul de aur măicuței și ea va putea astfel să plătească răscumpărarea turcilor pentru ca ei să nu mai vină și să ne lase să trăim liniștiți!“

Și chiar dacă străinii, pe care îi auzea acum din ce în ce mai aproape, i-ar găsi banul, el le va spune adevărul. În felul acesta va vedea singur dacă sunt cu adevărat haiduci și dacă sunt atât de dreți precum le spusese unchiul Stan.